

CAT

**IV PREMI
ROMAN GUBERN
DE CINEMA ASSAIG*
DE LA UAB**

CAS

**IV PREMIO
ROMAN GUBERN
DE CINE ENSAYO*
DE LA UAB**

12-26 / MAIG 2011

INDEX / ÍNDICE

Presentació / Presentación	02
Els finalistes / Los finalistas	04
A la colònia penitenciària	05
Abrasis	05
Aceite en llamas no deixa cenizas	06
Amanar Tamasheq	06
Canción del antes morir	07
Ensayo de la imagen	07
La ciudad de los signos	08
La historia de mi vida	08
Lo jardí de les rahons perdudes	09
Màscares	09
R.I.T.A	10
Si yo fuera tú me gustarían los Cicatriz	10
Tanyaradzwa	11
Vertigo50	11
Informació útil / Información útil	12
Actes / Actos	13
Crèdits / Créditos	15

CAT

PRESENTACIÓ

CAS

PRESENTACIÓN

PRESENTACIÓ

Aquesta nova edició del Premi de Cinema Assaig de la UAB constata la creixent maduresa d'un tipus de cinema a través del qual es plasmen les possibilitats reflexives de l'audiovisual. És una maduresa que es detecta no només en els temes abastats, sinó també en els recursos retòrics emprats i el coneixement tècnic necessari per a plasmar-los. Es tracta d'una bona notícia perquè es mitjançant l'aliança que el cinema assaig estableix entre tecnologia, estètica i humanisme que s'albiren les possibilitats futures de l'avanç cultural en un món complex, però en crisi, com el nostre.

Això ens reafirma més encara en el convenciment que va ser un encert vincular l'assaig fílmic amb la universitat per mitjà d'un certamen com aquest, ja que és a l'àmbit universitari on s'han de posar a prova els resultats d'aquest tipus de sinergies entre diferents vectors del coneixement. Les obres finalistes d'aquesta edició proven, en la seva varietat, que el concepte d'assaig penetra tots els gèneres documentals possibles per a transformar-los: des del documental biogràfic a l'antropològic, des de la mirada històrica a la poètica.

L'assaig fílmic es converteix, així, en un manera de veure i comprendre la realitat en tots els seus matisos. No és un gènere ni un estil, sinó una necessitat que sorgeix davant el convenciment que el món està ple de tonalitats que només la forma oberta, creativa i plural de l'assaig aconsegueix gestionar. Apostar per l'assaig és apostar, per tant, per al futur. Un futur que ens obligarà a ampliar les expectatives cap a altres tipus d'experiències documentals, com el documental per al Web o les intrigants formes del documental d'animació. En totes elles apunta ja la tendència assaigística. Heus aquí el repte que ens marquem per a futures edicions.

Josep M. Català

PRESENTACIÓN

Esta nueva edición del Premio de Cine Ensayo de la UAB constata la creciente madurez de un tipo de cine a través del que se plasman las posibilidades reflexivas del audiovisual. Es una madurez que se detecta no sólo en el alcance de los temas, sino también en los recursos retóricos empleados y el conocimiento técnico necesario para plasmarlos. Se trata de una buena noticia porque es mediante la alianza que el cine ensayo establece entre tecnología, estética y humanismo que se vislumbran las posibilidades futuras del avance cultural en un mundo complejo pero en crisis como el nuestro.

Ello nos reafirma más todavía en el convencimiento de que fue un acierto vincular el ensayo fílmico con la universidad a través de un certamen como éste, ya que es en el ámbito universitario donde se han de poner a prueba los resultados de este tipo de sinergias entre distintos vectores del conocimiento. Las obras finalistas de esta edición prueban, en su variedad, que el concepto de ensayo penetra todos los géneros documentales posibles para transformarlos: desde el documental biográfico al antropológico, desde la mirada histórica a la poética.

El ensayo fílmico se convierte así en un modo de ver y comprender la realidad en todos sus matices. No es un género ni un estilo, sino una necesidad que surge ante el convencimiento de que el mundo está lleno de tonalidades que sólo la forma abierta, creativa y plural del ensayo consigue gestionar. Apostar por el ensayo es apostar, por lo tanto, por el futuro. Un futuro que nos obligará a ampliar las expectativas hacia otros tipos de experiencias documentales, como el documental para la Web o las intrigantes formas del documental de animación. En todos ellos apunta ya la tendencia ensayística. He aquí el reto que nos marcamos para futuras ediciones.

Josep M. Català

CAT

ELS FINALISTES

CAS

LOS FINALISTAS

A LA COLÒNIA PENITENCIÀRIA

2010. 6 min. B&W. Espanya. Realització:
Marcel Pié Barba i Daniel Pitarch
Contacte: piebarba@gmail.com

CAT

Basat en el conte de Franz Kafka, en il·lustracions científiques i d'instruccions de dibuix.

Marcel Pié Barba (1980) és realitzador d'animació, dissenyador i professor de la Facultat de Belles Arts de Barcelona. El seu interès es centra en el camp de l'animació experimental i els seus treballs s'han vist projectats en diversos festivals i museus com ara el MACBA, Laboral, CCCB o Caixa Forum. Marcel Pié forma part, juntament amb Roc Albalat i Pau Artigas, de l'empresa Estampa SCP, amb la qual realitza encàrrecs de disseny gràfic, animació i programació, per artistes i institucions com ara Marcel·lí Antúnez, Àngels Margarit, Xcèntric o el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes.

Daniel Pitarch Fernández (1980) és investigador, realitzador i docent. Ha creat peces d'animació experimental (*L'art de la fuga*, 2009, 2n premi festival Punto y Raya) i diversos vídeos per a la Fundació Maria-Mercè Marçal. Com a investigador ha publicat i coordinat (amb Àngel Quintana) un dossier monogràfic sobre Jean Epstein a *Archivos de la Filmoteca* i ha participat a diversos congressos acadèmics. Ha programat cicles de cinema per a la Fundació Caixa Catalunya, Cajamadrid o Can Xalant. En l'actualitat és docent de l'EADT (Escola d'Art i Disseny de Tarragona). Forma part del duo musical Mamut dedicat al cinema amb música en directe.

CAS

Basado en el cuento de Franz Kafka, en ilustraciones científicas e instrucciones de dibujo.

Marcel Pié Barba (1980) es realizador de animación, diseñador y profesor de la Facultad de Bellas Artes de Barcelona. Su interés se centra en el campo de la animación experimental y sus trabajos se han visto proyectados en varios festivales y museos como ahora el MACBA, Laboral, CCCB o Caixa Forum. Marcel Pié forma parte, juntamente con Roc Albalat y Pau Artigas, de la empresa Estampa SCP, con la cual realiza encargos de diseño gráfico, animación y programación, para artistas e instituciones como ahora Marcel·lí Antúnez, Àngels Margarit, Xcèntric o el Premio de Honor de les Letras Catalanas.

Daniel Pitarch Fernández (1980) es investigador, realizador y docente. Ha creado piezas de animación experimental (*L'art de la fuga*, 2009, 2º premio en el festival Punto y Raya) y varios vídeos para la Fundació Maria-Mercè Marçal. Como investigador ha publicado y coordinado (con Àngel Quintana) un dossier monográfico sobre Jean Epstein a *Archivos de la Filmoteca* y ha participado en varios congresos académicos. Ha programado ciclos de cine para la Fundació Caixa Catalunya, Cajamadrid o Can Xalant. Actualmente es docente de la EADT (Escola d'Art i Disseny de Tarragona). Forma parte del dúo musical Mamut dedicado al cine con música en directo.

ABRISIS

2009. 5 min. Color. Espanya.
Realització: Maya Watanabe Landolt
Contacte: maya.watanabe@gmail.com

CAT

Abra – Esquerda produïda al terreny per efecte de moviments sísmics.

Sis – Acció, procés de formació.

Maya Watanabe (1983) és una artista audiovisual el treball de la qual ha sigut mostrat recentment en diverses institucions culturals d'Amèrica Llatina, Europa i Àsia. Ha participat, també, en diversos festivals i forma part del *Archivo de Creadores de Matadero* de Madrid. Ha obtingut el primer premi de *Pasaporte para una artista* de Perú al 2008 i un *Accésit a Injuve*, Espanya, al 2009. A més, ha sigut fundadora, amb Juan Salas, del col·lectiu *Básico* (Lima, 2003) i curadora de la mostra *Número 2* de Fernando Gutiérrez (Lima, 2009).

CAS

Abra – Grieta producida en el terreno por efecto de movimientos sísmicos.

Sis – Acción, proceso de formación.

Maya Watanabe (1983) es una artista audiovisual cuyo trabajo ha sido mostrado recientemente en varias instituciones culturales de América Latina, Europa y Asia. Ha participado, también, en varios festivales y forma parte del *Archivo de Creadores de Matadero* de Madrid. Ha obtenido el primer premio de *Pasaporte para un Artista de Perú* en 2008 y un *Accésit en Injuve*, España, en 2009. Además, ha sido fundadora, junto con Juan Salas, del colectivo *Básico* (Lima, 2003) y curadora de la muestra *Número 2* de Fernando Gutiérrez (Lima, 2009).

ACEITE EN LLAMAS NO DEJA CENIZAS

2010. 20 min. Color i B&N. Espanya.
Realització, producció i muntatge: **María Cañas** Contacte: atomo10es@yahoo.es

CAT

Viatge místic nascut de l'amor als imaginaris de l'oli d'oliva. Un periple zen sortejat per refranys i llegendes populars, lloança al treball a l'olivar, epifanies on l'oli raja d'ulls i boca, mites hebreus, Donya María Coronel beata i casta que va cremar el seu rostre amb oli per a conservar la puresa, barakas, greix nutritiu i destructiu a la vegada, olis sagrats de celebració, oliveres mil·lenàries, alquímia.

Oli ric per a temps pobres.

Oli en flames no deixa cendres...

María Cañas (1972), llicenciada en Belles Arts i doctorada en Estètica i Història de la Filosofia a la Universidad de Sevilla, a banda de dirigir Animalario TV Producciones, una plataforma d'experimentació audiovisual, ha exposat els seus treballs en nombrosos festivals i esdeveniments internacionals, així com també en galeries d'art. A més, col·labora en projectes, publicacions, seminaris, taules rodones i televisions.

CAS

Viaje místico nacido del amor a los imaginarios del aceite de oliva. Un periplo zen sorteado por refranes y leyendas populares, alabanza al trabajo en el olivar; epifanías donde el aceite mana de los ojos i boca, mitos hebreos, Doña María Coronel beata y casta que quemó su rostro con aceite para conservar la pureza, barakas, grasa nutritiva y destructiva a la vez, aceites sagrados de celebración, olivos milenarios, alquímia... Aceite rico para tiempos pobres.

Aceite en llamas no deja cenizas...

María Cañas (1972), licenciada en Bellas Artes y doctorada en Estética e Historia de la Filosofía en la Universidad de Sevilla, aparte de dirigir Animalario TV Producciones, una plataforma de experimentación audiovisual, ha expuesto sus trabajos en numerosos festivales y eventos internacionales así como también en galerías de arte. Además, colabora en proyectos, publicaciones, seminarios, mesas redondas televisions.

AMANAR TAMASHEQ

2010. 15 min. Color. Espanya
Direcció: **Lluís Escartín** Producció: **Lluís Escartín / Green Valley** Contacte: camaraexcentrica@gmail.com

CAT

"Amanar Tamasheq parteix de l'apassionant aventura del director en un viatge amb els tuareg al desert de Mali, per convertir la càmera en l'arma més poderosa. La terrible història d'aquest poble sempre sota amenaça es construeix a través de les seves pròpies paraules a un text que, a partir de les seves declaracions reelaborades, es superposa en forma de subtítols a les imatges. Aquestes, allunyades en grau màxim del llenguatge amb que normalment es narra la violència, adquireixen una potència política i radical poques vegades vista.", Cahiers du Cinema.

"Barcelona, 1966. Fotògraf errant i poeta del cine, fundador del Armadillo Productions a Nova York, conservador de cel·luloïdes i fotografia a la selva tropical xiapaneca i d'allà a regidor del festival OVNI a Barcelona, entre altres moltes coses: ell és, en totes les seves encarnacions, un observador del món amb compromís poètic. La seva biografia es podria mesurar a quilòmetres, si tenim en compte el sentiment d'un artista inquiet i curiós per descobrir indrets, persones i, el que és més important, a ell mateix. No és casual que la seva primera exposició fotogràfica portés com a títol *Perpetual Movement*. Quan, per accident, treballa amb Jonas Mekas, canvia la càmera de fotos per una càmera de vídeo, i càmera en mà, es dedica a viatjar per deserts, selves i altres llocs desolats.", www.hamacaonline.net.

CAS

"Amanar Tamasheq parte de la apasionante aventura del director en un viaje con los tuareg en el desierto de Mali, para convertir la cámara en el arma más poderosa. La terrible historia de este pueblo siempre bajo amenaza se construye a través de sus propias palabras en un texto que, a partir de sus declaraciones reelaboradas, se superpone en forma de subtítulos a las imágenes. Éstas, alejadas en grado máximo del lenguaje con el que normalmente se narra la violencia, adquieren una potencia política y radical pocas veces vista." Cahiers du Cinema.

"Barcelona, 1966. Fotógrafo andante y poeta del cine, fundador del Armadillo Productions en Nueva York, conservador de celuloïdes y fotografía a la selva tropical xiapaneca y de allí a regidor del festival OVNI en Barcelona, entre otras muchas cosas: él es, en todas sus encarnaciones, un observador del mundo con compromiso poético. Su biografía se podría medir en kilómetros, si tenemos en cuenta el sentimiento de un artista inquieto y curioso por descubrir lugares, personas y, lo que es más importante, a él mismo. No es casual que su primera exposición fotogràfica tuviera como título *Perpetual Movement*. Cuando, por accidente, trabaja con Jonas Mekas, cambia la cámara de fotos por una cámara de vídeo, y cámara en mano, se dedica a viajar por desiertos, selvas y otros lugares desolados.", www.hamacaonline.net.

CANCIÓN DEL ANTES DE MORIR

2011. 4 min. Color i B&W. Espanya.
Realització, muntatge i producció:
Pere Ginard i Laura Ginès
Contacte: info@laboratorium.cat

CAT

Canción del antes de morir, últim film de Laboratorium, és una història de fantasmes inspirada en la mística de San Juan de La Cruz.

Laura Ginès (1975) i Pere Ginard (1974) són il·lustradors, cineastes i membres fundadors de Laboratorium, microfactoria que combina la creació de pel·lícules i publicacions experimentals amb treballs d'il·lustració i disseny gràfic per a premsa i televisió. Han exposat en nombroses sales d'art d'Europa, Àsia i Estats Units, publicant diversos llibres i guanyant premis relacionats amb la fotografia, la il·lustració i l'audiovisual.

CAS

Canción del antes de morir, último film de Laboratorium, es una historia de fantasmas inspirada en la mística de San Juan de La Cruz.

Laura Ginès (1975) y Pere Ginard (1974) son ilustradores, cineastas y miembros fundadores de Laboratorium, microfactoria que combina la creación de películas y publicaciones experimentales con trabajos de ilustración i diseño gráfico para prensa y televisión. Han expuesto en numerosas salas de arte de Europa, Asia y Estados Unidos, publicando varios libros y ganando premios de fotografía, ilustración y audiovisual.

ENSAYO DE LA IMAGEN

2010. 2 min 21 segons. Color. Mèxic.
Realització: Julio Godefroy
Contacte: godefroy.julio@gmail.com

CAT

Ensayo de la Imagen és un curtmetratge experimental sorgit del taller de Cinema Experimental amb Jesse Lerner al Laboratorio Arte Alameda. Realitzat en 16mm (amb revelat i transfer manual) en combinació amb vídeo d'alta definició i vídeos obtinguts de la xarxa. La peça reflexiona sobre el procés analògic del Cinema, en el qual el realitzador té un contacte tangible amb la imatge.

Julio Godefroy (1984) va estudiar Comunicació Social a la Universidad Autónoma Metropolitana de México i el Màster en Documental Creatiu de la Universitat Autònoma de Barcelona. S'ha exercit a la realització de documentals, pel·lícules de ficció, videoclips, comercials, vídeos corporatius, cinema i vídeo experimental. Ha exhibit el seu treball com a director i fotògraf a festivals.

CAS

Ensayo de la Imagen es un cortometraje experimental surgido del taller de Cine Experimental con Jesse Lerner en el Laboratorio Arte Alameda. Realizado en 16mm (con revelado y transfer manual) en combinación con vídeo en alta definición y vídeos obtenidos de la red. La pieza reflexiona acerca del proceso analógico del cine, en el que el realizador tiene un contacto tangible con la imagen.

Julio Godefroy (1984) estudió Comunicación Social en la Universidad Autónoma Metropolitana de México y el Máster en Documental Creativo de la Universidad Autónoma de Barcelona. Se ha desempeñado en la realización de documentales, películas de ficción, video clips, comerciales, vídeos corporativos, cine y vídeo experimental. Ha exhibido su trabajo como director y fotógrafo en festivales internacionales.

LA CIUDAD DE LOS SIGNOS

2009. 62 min. Color i B&W. Espanya.

Direcció, producció i guió: Samuel

Alarcón Música: Eneko Vadillo

Fotografia: Javier Cardenete

Reportiment: Gabriel Anacleiro, Rosa

Rodríguez, Pedro Antonio de Tomás,

Carlos Pina i Beatriz Torio.

Disseny gràfic: Víctor Castro

Contacte: elcinedeculto@gmail.com

CAT

Al març de 1980, César Alarcón va viatjar a Pompeya per portar a terme un ambiciós projecte: recollir psicofonies de la gran erupció del Vesuvi que va acabar amb la ciutat. Després de revisar totes les gravacions, cap d'elles sembla contenir sons procedents de l'any 79 dC. Inesperadament, a una de les cintes va quedar registrada una estranya frase molt més recent i que César ja havia escoltat a alguna part.

Samuel Alarcón (1980), llicenciat en Comunicació Audiovisual, és productor i realitzador de documentals. A part d'escriure en revistes especialitzades en cinema com Cahiers du Cinema Espanya, ha treballat com a dissenyador de so i efectes visuals per a la Televisió i curtmetratges. A nivell acadèmic, investiga sobre la figura de Roberto Rossellini pel doctorat en Historia del Cine de la Universidad Autónoma de Madrid.

CAS

En marzo de 1986, César Alarcón viajó a Pompeya para llevar a cabo un ambicioso proyecto: recoger psicofonías de la gran erupción del Vesubio que acabó con la ciudad. Tras revisar todas las grabaciones, ninguna de ellas parece contener sonidos procedentes del año 79 d.C. Inesperadamente, en una de las cintas quedó registrada una extraña frase mucho más reciente y que César ya había escuchado en alguna parte.

Samuel Alarcón (1980), licenciado en Comunicación Audiovisual, es productor y realizador de documentales. A parte de escribir para revistas especializadas en cine como Cahiers du Cinema España, ha trabajado como diseñador de sonido y efectos visuales para la Televisión i cortometrajes. A nivel académico, investiga sobre la figura de Roberto Rossellini para el doctorado en Historia del Cine de la Universidad Autónoma de Madrid.

LA HISTORIA DE MI VIDA

2010. 10 min. Color. Espanya.

Realització, muntatge i producció:

Daniel Cuberta

Contacte: danielcuberta@gmail.com

CAT

"Escrib la història de la meva vida i l'escrib sobre un rotlle de paper higiènic", Daniel Cuberta.

Daniel Cuberta Touzón és un artista visual sevillà que ha realitzat nombroses peces audiovisuals de videocreació, ficció i documental. Ha participat amb les seves creacions a nombrosos festivals d'arreu del món, d'entre els quals destaca el Festival Internacional de Si Chuan, Xina, on va guanyar el Panda d'Or al millor documental amb *Nines y el Océano* i el XIX Festival d'Estavar-Llivia, França, on va guanyar el premi difusió amb *9 canciones y una caja de música*, ambdós al 2001.

CAS

"Escribo la historia de mi vida y la escribo sobre un rollo de papel higiénico", Daniel Cuberta.

Daniel Cuberta Touzón es un artista sevillano que ha realizado numerosas piezas audiovisuales de videocreación, ficción y documental. Ha participado con sus creaciones en numerosos festivales de todo el mundo, de entre los cuales destaca el Festival Internacional de Si Chuan, China, donde ganó el Panda de Oro al mejor documental con *Nines y el Océano* y el XIX Festival d'Estavar-Llivia, Francia, donde ganó el premio difusión con *9 canciones y una caja de música*, ambos en 2001.

LO JARDÍ DE LES RAHONS PERDUDES

2010. 30 min. Color i B&W. Espanya.

Direcció i idea original: Daniel Barbé

Farré Realització: Eva Ariño i Marta

Faúndez Producció: Pere Esteve

Contacte: diagenesi@gmail.com

CAT

Apareix un jardí dins d'un manicomi, totalment desconegut, realitzat per malalts mentals entre 1903 i 1912. Un jardí amb bancs de trencadís, llacs, coves, cascades que semblen una còpia de l'obra de Gaudí però que en realitat la precedeixen. El banc de trencadís de l'antic Manicomi de Sant Boi és un assaig del banc ondulat del Parc Güell i la seva Cova cascada s'estructura a partir de formes hiperbòliques que anticipen el sostre de la Sagrada Família.

Daniel Barbé Farré va estudiar Geologia a la Universitat de Barcelona. Actualment coordina projectes ambientals en relació d'una nova comprensió dels recursos d'aigua als diferents organismes públics a Catalunya. Les seves investigacions a l'Hospital Mental de Sant Boi amb respecte al desenvolupament d'una identitat modernista, Gaudí, van ser recolzades per l'Associació d'Arquitectes de Catalunya. *Lo jardí de les rahons perdudes* és una coproducció amb el Màster de Documental Creatiu de la UAB i TVE.

CAS

Aparece un jardín dentro de un manicomio, totalmente desconocido, realizado por enfermos mentales entre 1903 y 1912. Un jardín con bancos de mosaicos, lagos, cuevas, cascadas que parecen una copia de la obra de Gaudí pero que en realidad la preceden. El banco cerámico del antiguo Manicomio de Sant Boi es un ensayo del banco ondulado del Park Güell y su cueva cascada se estructura a partir de formas hiperbólicas que anticipan el techo de la Sagrada Família.

Daniel Barbé Farré ha estudiado Geología en la Universidad de Barcelona. Actualmente coordina proyectos ambientales en relación de una nueva comprensión de los recursos de agua en los diferentes organismos públicos en Cataluña. Sus investigaciones en el Hospital Mental de Sant Boi con respecto a el desarrollo de una identidad modernista, Gaudí, fueron apoyadas por la Asociación de Arquitectos de Cataluña. *Lo jardí de les rahons perdudes* es una coproducción con el Master de Documental Creatiu y TVE.

MÀSCARES

2009. 72 min. Color. Espanya.

Realització: Elisabet Cabeza i Esteve

Riambau Contacte:

oberon@oberoncinematografica.com

CAT

Els actors, com els mags, no desvetllen els seus trucs. Josep Maria Pou ha fet una excepció al permetre que una càmera filmés el procés de preparació d'una obra en què interpreta a Orson Welles. L'acció de *Màscares* transcorre entre bambolines, un espai ocult a la mirada del públic en què l'actor muda de pell per invocar al seu personatge. Màgia, amb truc, però màgia al cap i a la fi.

Esteve Riambau (1955) és professor de comunicació audiovisual a la Universitat Autònoma de Barcelona i autor d'una trentena de llibres sobre Història del cinema. Coguionista dels documentals *Orson Welles en el país de Don Quijote* i *La passió possible*. *L'Escola de Barcelona*, ha adaptat i dirigit l'obra teatral *Su seguro servidor, Orson Welles*.

Elisabet Cabeza (1965), llicenciada en Ciències de la Comunicació, ha exercit el periodisme des de les pàgines del diari *Avui* i, actualment, com a Freelance. Compagina la docència a la Universitat Autònoma de Barcelona amb el cinema. *Màscares* és el seu segon llargmetratge documental després de *La doble vida del faquir*, també, escrit i codirigit amb Esteve Riambau.

CAS

Los actores, como los magos, no revelan sus trucos. Josep Maria Pou ha hecho una excepción al permitir que una cámara filmara el proceso de preparación de una obra en la que interpreta a Orson Welles. La acción de *Màscares* transcurre entre bambalinas, un espacio oculto a la mirada del público en el que el actor muda de piel para invocar a su personaje. Magia, con truco, pero magia al fin y al cabo.

Esteve Riambau (1955) es profesor de comunicación audiovisual en la Universitat Autònoma de Barcelona i autor de una trentena de libros sobre Historia del Cine. Coguionista de los documentales *Orson Welles en el país de Don Quijote*; y *La pasión posible*. *L'Escola de Barcelona*, ha adaptado y dirigido la obra teatral *Su seguro servidor, Orson Welles*.

Elisabet Cabeza (1965) licenciada en Ciencias de la Comunicación, ha ejercido el periodismo desde las páginas del diario *Avui*, y actualmente como Freelance. Compagina la docencia en la Universitat Autònoma de Barcelona con el cine. *Màscares* es su segundo largometraje documental después de *La doble vida del faquir*, también escrito y codirigido con Esteve Riambau.

R.I.T.A

2010. 14 min. Color. Espanya.
Direcció i guió: José Manuel Campos
Producció: José Manuel Campos
i Gustavo Perona
Cinematografia: Francesc Pla
Edició: Laura Albini So: Claudio Albarrán
Música: Toni Martí,
Repartiment (cast): Lydia Lunch, Alba
Yañez, Estel Solé, Pilar Armengol,
Bea Prada.
Contacte: info@marvinwayne.com

CAT

R.I.T.A és una rondalla moral. Un periple vital, des dels seus orígens a la Barcelona proletària fins l'epicentre de la burgesia i de la ciutat contemporània.

José Manuel Campos (1963) ha treballat com a director, productor, realitzador freelance i documentalista en el món cinematogràfic. Com a director destaca el premi Goya rebut pel seu curtmetratge documental *Virgen de la Alegría* i, com a director i guionista, el premi especial del públic al festival DOCUPOLIS amb el documental col·lectiu *Cuatro puntos cardinales*.

CAS

R.I.T.A es una fábula moral. Un periplo vital, desde sus orígenes en la Barcelona proletaria hasta el epicentro de la burguesía i de la ciudad contemporánea.

José Manuel Campos (1963), ha trabajado como director, productor, realizador freelance y documentalista en el mundo cinematográfico. Como director destaca el premio Goya recibido por su cortometraje documental *Virgen de la Alegría* y, como director y guionista, el premio especial del público en el festival DOCUPOLIS con el documental colectivo *Cuatro puntos cardinales*.

SI YO FUERA TÚ ME GUSTARÍAN LOS CICATRIZ

2010. 23 min. Color. Espanya.
Director i càmera: Jorge Tur
Productors: Krea Expresión
Contemporánea, Jorge Tur
Protagonista: Dieguillo (exmembre de
Cicatriz) Contacte: larpella@hotmail.com

CAT

El documental encara la història del mític grup de punk dels anys 80, Los Cicatriz. En Jorge recorre els carrers de Vitoria buscant testimonis dels anys de glòria del grup i, finalment, troba a en Dieguillo, baixista durant l'última època i actual integrant d'Antisocial, que serà el fil conductor del film.

Jorge Tur Moltó (1980) va fer el Màster en Documental Creatiu a la Universitat Autònoma de Barcelona, al qual actualment treballa com a docent i coordinador de projectes. Al 2006 dirigeix *De Función*, una coproducció amb la Televisió de Catalunya i el Màster de la UAB. El seu posterior treball, *Castillo*, va rebre la Menció Especial del Jurat al Festival internacional de Cine de las Palmas.

CAS

El documental encara la historia del mítico grupo de punk de los años 80, Los Cicatriz. Jorge recorre las calles de Vitoria buscando testimonios de los años de gloria del grupo y, finalmente, encuentra a Dieguillo, bajista durante la última época y actual integrante de los Antisocial, que será el hilo conductor del film.

Jorge Tur Moltó (1980) hizo el Máster en Documental Creatiu en la Universitat Autònoma de Barcelona, en el cual actualmente trabaja como docente y coordinador de proyectos. En 2006 dirige *De función* en coproducción con Televisió de Catalunya y el Máster de la UAB. Su posterior trabajo, *Castillo*, recibió la Menció Especial del Jurado en el Festival Internacional de Cine de Las Palmas.

TANYARADZWA

2009. 186 min. Color. Espanya.
Direcció i producció: Alberte Pagán
Contacte: apagan@edu.xunta.es

CAT

“Aquell dia, perseguit per les forces d’ocupació espanyoles, cansat de la manca de llibertats, de la violació dels drets humans i de la corrupció del règim capitalista europeu, me’n vaig anar a Àfrica. Allà vaig conèixer a Tanyaradzwa”, Alberte Pagán.

Alberte Pagán (1965), cineasta i escriptor cinematogràfic gallec, ha publicat diversos llibres i articles i ha estat comissari d’exposicions sobre cinema experimental. Ha estat seleccionat, amb la realització de la pel·lícula *Bs. As.* (2006), a la 44a edició del Festival de Cinema de Xixón i al Festival Punto de Vista de Pamplona. També és responsable de la programació de cinema experimental de Laboratori de Movements (Santiago de Compostela).

CAS

“Aquel día, perseguido por las fuerzas de ocupación españolas, cansado de la falta de libertades, de la violación de los derechos humanos y de la corrupción del régimen capitalista europeo, me fui a África. Allí conocí a Tanyaradzwa”, Alberte Pagán.

Alberte Pagán (1965), cineasta y escritor cinematográfico gallego, ha publicado diversos libros y artículos y ha sido comisario de exposiciones sobre cine experimental. Ha estado seleccionado, con la realización de la película *Bs. As.* (2006), en la 44ª edición del Festival de Cine de Xixón y en el Festival Punto de Vista de Pamplona. También es responsable de la programación de cine experimental de Laboratori de Movements (Santiago de Compostela).

VERTIGO50

2009. 14 min. Color. Espanya.
Direcció, producció, guió i fotografia:
José Cabrera Betancort Música: Zero
Muntatge: Alberto Reverón Direcció
Artística i intèrpret: Daniella Sears
Contacte:
jose.cabrera.betancort@gmail.com

CAT

Diari filmat d’un viatge a San Francisco on es barreja la ficció de la cèlebre obra de Hitchcock amb les troballes realitzades durant la peregrinació pels espais del film.

José Cabrera Betancort (1979) compagina el seu treball com distribuïdor de cinema amb producció televisiva i cinematogràfica, a més d’haver realitzat col·laboracions com a crític de cinema. Amb *Vértigo50* ha guanyat el premi al millor curtmetratge al Certamen d’Art Jove de Puerto de la Cruz, Cruzarte. Cahiers du Cinema el va incloure com un dels curtmetratges espanyols destacats del 2009.

CAS

Diario filmado de un viaje a San Francisco, relato que mezcla la ficción de la célebre obra de Hitchcock con los hallazgos realizados durante la peregrinación por los espacios del film.

José Cabrera Betancort (1979) compagina su trabajo como distribuidor de cine con la producción televisiva y cinematográfica, además de haber realizado colaboraciones como crítico de cine. Con *Vértigo50* ha ganado el premio al mejor cortometraje en el Certamen de arte Joven de Puerto de la Cruz, Cruzarte. Cahiers du Cinema lo incluyó como uno de los cortometrajes españoles destacados de 2009.

CAT

INFORMACIÓ ÚTIL

CAS

INFORMACIÓN ÚTIL

CAT

ACTES

CAS

ACTOS

LLIURAMENT DEL PREMI / ENTREGA DEL PREMIO

Sala Cinema de la UAB

Dijous / jueves 12/05/11. 12h

L'entrada al Cinema de la UAB és gratuïta però està limitada a l'aforament de la sala.

Les taquilles obriran una hora abans de començar l'acte.

La entrada al Cine de la UAB es gratis pero está limitada al aforo de la sala.

Las taquillas abrirán una hora antes de empezar el acto.

Sala Cinema de la UAB

Campus de Bellaterra

Edifici d'Estudiants – ETC (Plaça Cívica)

cinema.assaig@uab.cat

etc.uab.cat/cultura

93 581 1021

FGC: estació Universitat Autònoma

Renfe: estació Cerdanyola-UAB

PROJECCIONS / PROYECCIONES

Filmoteca de Catalunya

Dijous / jueves 26/05/11. 19,30h

La sessió comptarà amb la projecció d'alguns films finalistes.*

La sesión contará con la proyección de algunos filmes finalistas.*

Filmoteca de Catalunya

Av. de Sarrià, 33

projeccions.cultura@gencat.cat

www.gencat.cat/cultura/icic/filmoteca

93 410 7590

Autobusos 6, 14, 15, 27, 30, 33, 34, 41, 54, 59, 66, N3

Metro L5 Hospital Clínic

(*) Aquesta programació es concretarà un cop finalitzat l'acte de lliurament del Premi

(*) Esta programación se concretará una vez finalizado el acto de entrega del Premio.

CAT

CRÈDITS

CAS

CRÉDITOS

IV PREMI DE CINEMA ASSAIG* DE LA UAB

UNIVERSITAT AUTÒNOMA DE BARCELONA

Equip del Premi (2011)

Direcció artística: Josep Maria Català

Suport a la direcció artística: Ludovico Longhi

Cap de producció: David Sirvent

Suport a la producció: Helena Garcia i Anna Reñé

Jurat

Román Gubern, Patricia Sánchez, Jacobo Sucari i Laia Sánchez

Unitat d'Estudiants i de Cultura – Cultura en Viu

Cap: Jordi Armengol

Vicerektorat de Transferència Social i Cultural

Vicerector: Bonaventura Bassegoda

La cita de la contraportada està extreta d'A. Weinrichter, 'Introducción', a A. Weinrichter (ed), *La forma que piensa. Tentativas en torno al Cine-Ensayo* (Pamplona: Fondo de Publicaciones del Gobierno de Navarra, 2007), p. 12.

CAT

“EL FILM-ASSAIG... TOT UN HORIZZÓ PER A L’AUDIOVISUAL DEL SEGLE XXI” Antonio Weinrichter

Hi col·labora:

FilmoTeca
de Catalunya

Ho organitza:

UAB
Universitat Autònoma
de Barcelona

